

MINISTERUL PUBLIC
PARCHETUL DE PE LÂNGĂ ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI
JUSTIȚIE
SECȚIA DE URMĂRIRE PENALĂ ȘI CRIMINALISTICĂ

Nr. 24/II/2/2020

Operator de date cu caracter personal

Notificare nr. 3883

ORDONANȚĂ

14 mai 2020

Cristodor Adriana - Denisa, procuror șef al Secției de urmărire penală și criminalistică din cadrul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție;

Examinând plângerea formulată de petentul **BĂDULESCU AURELIAN**

CONSTAT:

La data de **12.05.2020** s-a înregistrat pe rolul Secției de urmărire penală și criminalistică plângerea formulată de petentul **BĂDULESCU AURELIAN** împotriva soluției de clasare nr.**43/P/2020** din **14.04.2020**, întrucât o apreciază ca fiind netemeinică, susținând că ministrul finanțelor publice – Florin Cîțu nu a întreprins nicio măsură de sesizare a Guvernului cu modificările legislative care se impuneau în ceea ce privește punerea în acord cu Constituția a dispozițiilor art.213 alin.8 din Legea nr.207/2015, în termen de 45 de zile de la publicarea Deciziei nr.581/2019 a Curții Constituționale, situație care a generat încetarea efectelor dispozițiilor legale declarate neconstituționale și prejudicierea bugetului de stat cu suma de aproximativ 10 miliarde lei.

Ca atare, a solicitat admiterea plângerii, infirmarea soluției de clasare și începerea urmăririi penale față de Florin Cîțu - ministrul finanțelor publice, sub aspectul săvârșirii infracțiunii de abuz în serviciu.

În drept, s-au invocat dispozițiile art.339 C.p.p.

Plângerea s-a înregistrat pe rolul Secției de urmărire penală și criminalistică sub nr.**24/II/2/2020**.

Examinând plângerea, prin prisma dispozițiilor art.339 alin.1 din Codul de procedură penală, art. 64 alin. 3 din Legea nr. 304/2004, comb. cu art.19 alin.3 lit.e din ROI adoptat prin Hotărârea nr.947/2019 a Secției pentru Procurori din cadrul CSM, reținem următoarele:

Prin ordonanța nr.**43/P/2020** din **14.04.2020** a Secției de urmărire penală și criminalistică s-a dispus, în baza dispozițiilor art. 314 alin. 1 lit. a din Codul de procedură

penală, art. 315 alin. 1 lit. b din Codul de procedură penală rap. la art. 16 lit. b din Codul de procedură penală, clasarea cauzei având ca obiect denunțul formulat de Bădulescu Aurelian sub aspectul comiterii infracțiunii de abuz în serviciu, prev. de art. 297 alin. 1 din Codul penal, deoarece fapta nu este prevăzută de legea penală.

Pentru a dispune în acest sens, procurorul de caz a reținut următoarele:

La data de **04.03.2020**, Bădulescu Aurelian a formulat o sesizare penală prin care a solicitat efectuarea de cercetări față de Cîțu Florin, sub aspectul comiterii infracțiunii de abuz în serviciu, prev. de art. 297 din Codul penal, constând în aceea că, în calitate de ministru al finanțelor publice, nu a făcut demersurile necesare pentru sesizarea Guvernului României în vederea inițierii modificărilor legislative care se impuneau ca urmare a Deciziei nr. 581/01.10.2019 a Curții Constituționale.

Din sesizarea formulată și din datele rezultate în urma consultării surselor publice, procurorul de caz a reținut că:

Prin încheierea din 10 septembrie 2018, pronunțată în dosarul nr. 31317/3/2017, Curtea de Apel București – Secția a VIII-a de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor **art. 213 alin.(8) din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală**, în redactarea anterioară modificării prin Ordonanța Guvernului nr. 30/2017 **pentru modificarea și completarea Legii nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală**, precum și ale art. 213 alin.(8) din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, astfel cum a fost modificată prin Ordonanța Guvernului nr.30/2017, excepție ridicată de Societatea MIADI S.R.L. București într-o cauză având ca obiect constatarea încetării valabilității măsurilor asigurătorii dispuse de organele fiscale, precum și restituirea sumelor de bani indisponibilizate.

În esență, textele de lege criticate stabileau că, în situația în care au fost sesizate organele de urmărire penală, măsurile asigurătorii instituite de către organele fiscale ale A.N.A.F. subzistau până la luarea măsurilor asigurătorii luate potrivit Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală (art. 213 alin. 8 din Legea nr. 207/2015 în redactarea anterioară modificării prin O.G. nr. 30/2017) respectiv, până la data soluționării cauzei de către organele de urmărire penală sau de instanța de judecată (art. 213 alin. 8 din Legea nr.207/2015 astfel cum a fost modificată prin O.G. nr.30/2017)

Prin Decizia nr. 581/01.10.2019 publicată în Monitorul Oficial al României nr. 40/201.01.2020, Curtea Constituțională a admis excepția de neconstituționalitate cu care a fost sesizată și a constatat că prevederile **art. 213 alin.(8) din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală**, în redactarea anterioară modificării prin Ordonanța Guvernului nr. 30/2017 **pentru modificarea și completarea Legii nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală și prevederile art. 213 alin.(8) din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală**, astfel cum au fost modificate prin Ordonanța Guvernului nr.

30/2017 pentru modificarea și completarea Legii nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, sunt neconstituționale.

În esență, în considerentele deciziei s-a reținut că doar măsurile măsurile asigurătorii luate de un organ judiciar (procuror, judecător de cameră preliminară sau instanța de judecată) sunt însoțite de garanțiile specifice prevăzute de Codul de procedură penală, iar menținerea măsurilor asigurătorii administrativ-fiscale în cursul procesului penal pentru o perioadă de timp nedeterminată și nu ca măsură tranzitorie pentru a asigura trecerea în bune condiții de la procedura administrativ-fiscală la cea penală, reprezintă, de principiu, o încălcare a dispozițiilor art.1 alin.(5), art. 21 alin.(3) și art. 44 din Constituție.

Instanța de contencios constituțional a stipulat în considerente că „revine legiuitorului să identifice mecanismele procedurale adecvate prin care să fie respectate exigențele statului de drept care impun adoptarea unui cadru legislativ integrat de natură să permită aplicarea efectivă și eficientă a dispozițiilor legale, astfel încât drepturile și/sau măsurile prevăzute să nu fie teoretice și iluzorii”.

Prin sesizarea formulată la data de 04.03.2020, Bădulescu Aurelian a arătat că termenul de 45 de zile în care dispozițiile legale declarate ca neconstituționale puteau fi modificate se împlinește la data de 06.03.2020 și că, „în situația în care nici Parlamentul și nici Guvernul – la inițiativa Ministerului Finanțelor ca minister de resort responsabil – nu au corectat prevederile legislative declarate neconstituționale, măsurile dispuse vor fi ridicate”.

Totodată, Bădulescu Aurelian a menționat că potrivit informațiilor existente în mediul online, au fost instituite măsuri asigurătorii în valoare de aproximativ 10 miliarde de lei, sume care, în ipoteza în care măsurile asigurătorii nu vor mai produce niciun efect ca urmare a neîndeplinirii obligațiilor legale de către ministrul finanțelor Cîțu Florin, în sensul inițierii procedurilor de modificare legislativă în acord cu Decizia nr. 581/2019 a Curții Constituționale, urmează a fi restituite persoanelor vizate de respectivele măsuri.

Examinând sesizarea penală, procurorul a apreciat că fapta sesizată de Bădulescu Aurelian nu se circumscrie conținutului normativ al infracțiunii de abuz în serviciu prev. de art. 297 alin. 1 din Codul penal și nici a altei fapte ilicite.

Conform prevederilor art. 147 alin. 1 din Legea fundamentală: „Dispozițiile din legile și ordonanțele în vigoare, precum și cele din regulamente, constatate ca fiind neconstituționale, își încetează efectele juridice la 45 de zile de la publicarea deciziei Curții Constituționale dacă, în acest interval, Parlamentul sau Guvernul, după caz, nu pun de acord prevederile neconstituționale cu dispozițiile Constituției. Pe durata acestui termen, dispozițiile constatate ca fiind neconstituționale sunt suspendate de drept”.

În același sens sunt și dispozițiile art. 31 alin. 3 din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale.

Art. 147 alin. 4 din Constituție, stipulează că “Deciziile Curții Constituționale se publică în Monitorul Oficial al României. De la data publicării, deciziile sunt general obligatorii și au putere numai pentru viitor”.

Această prevedere este reluată prin dispozițiile art. 31 alin. 1 din Legea nr. 47/1992.

Potrivit prevederilor mai sus invocate, competența de a revizui normele legislative declarate neconstituționale, în conformitate cu dispozițiile date de Curtea Constituțională prin deciziile emise, revine Parlamentului sau Guvernului, după caz.

În legătură cu acest aspect, se constată că legislația actuală nu reglementează un mecanism de punere în executare a deciziilor Curții Constituționale și nici nu prevede sancțiuni pentru nerespectarea deciziilor instanței de contencios constituțional; singura consecință juridică reglementată de Constituție, în ipoteza în care legiuitorul nu pune în acord prevederile neconstituționale cu dispozițiile Constituției în termenul de 45 de zile, este aceea că, la expirarea termenului, textul constatat ca fiind neconstituțional își încetează efectele juridice.

Cu alte cuvinte, în situația în care în deciziile Curții Constituționale este menționată obligația legiuitorului de a **armoniza** dispozițiile neconstituționale cu cele ale Constituției României, această obligație este una de natură politică, **membrii Parlamentului sau ai Guvernului neputând fi obligați prin forța de constrângere a statului să legifereze. Drept urmare, pasivitatea** membrilor legislativului sau executivului, **poate atrage, cel mult, sancțiuni de ordin moral-politic și nu de natură juridică.**

În practica ultimilor ani s-a constatat că promptitudinea reacției legiuitorului primar sau delegat în vederea modificărilor prevederilor legale declarate neconstituționale în acord cu Legea fundamentală conform deciziilor instanței de contencios constituțional, ține în proporție covârșitoare de comportamentul constituțional loial al autorităților implicate.

Pe de altă parte, este de remarcat că organele fiscale pot dispune în continuare măsuri asiguratorii în baza dispozițiilor art. 213 alin. 7 din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, măsurile fiind valabile pentru o perioadă de 6 luni, cu posibilitatea de prelungire până la un an, termen rezonabil pentru a asigura trecerea de la procedura administrativ-fiscală la procedura reglementată de Codul de procedură penală, în situațiile în care au fost sesizate organele de urmărire penală.

Este de reținut că în cazul anumitor infracțiuni care fac obiectul sesizărilor penale formulate de ANAF și prin care s-a cauzat prejudiciu la bugetul consolidat al statului, luarea măsurilor asiguratorii de către organele de urmărire penală este obligatorie astfel că, măsurile asiguratorii luate de organele fiscale au un caracter strict tranzitoriu.

Referitor la efectele Deciziei Curții Constituționale asupra măsurilor asiguratorii dispuse de organele fiscale în contextul în care legiuitorul nu a corectat prevederile declarate ca fiind neconstituționale, ANAF a comunicat la data de 04.03.2020, că „*măsurile ce decurg din aplicarea Deciziei Curții Constituționale nr. 581/2019 au fost avute în vedere la elaborarea Legii nr. 5/2020 a bugetului de stat pe anul 2020 (n.n. publicată în Monitorul Oficial din data de 06.01.2020), acestea neavând un impact semnificativ*”.

De altfel, Ministerul Finanțelor Publice a făcut demersuri în vederea inițierii modificării legislative a dispozițiilor art. 213 alin. 1 din Codul de procedură fiscală ca

urmare a Deciziei nr. 581/2019 a Curții Constituționale sens în care, în luna februarie 2020 a solicitat un punct de vedere Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție referitor la intervalul de timp necesar organelor judiciare pentru a analiza sesizările organelor fiscale și de a decide cu privire la luarea măsurilor asigurătorii conform normelor de procedură penală, în cazurile în care organele fiscale au dispus măsuri asigurătorii în baza Codului de procedură fiscală.

* * *

Examinând plângerea, ordonanța și actele dosarului reținem următoarele:

Potrivit prevederilor **art.336 alin.1** din Codul de procedură penală „Orice persoană poate face plângere împotriva măsurilor și actelor de urmărire penală, dacă prin acestea s-a adus o vătămare intereselor sale legitime”, iar conform **art.339 alin.6** „Dispozițiile art.336-338 se aplică în mod corespunzător”.

Totodată, reținem că potrivit **art.290 alin.1** Cod procedură penală „denunțul este încunoștințarea făcută de către o persoană fizică sau juridică despre săvârșirea unei infracțiuni”, iar potrivit **art.79** din același cod „persoana care a suferit o vătămare fizică, materială sau morală prin fapta penală se numește persoană vătămată”.

În aceste condiții, cu referire la titularii care, potrivit **art. 339 alin. 4 și 6 rap. la art.336 alin.1** din Codul de procedură penală, pot ataca soluțiile de neurmărire penală sau netrimitere în judecată dispuse de procuror, se pune mai întâi o problemă de principiu, și anume aceea de a stabili în ce măsură **denunțatorul** se circumscrie noțiunii de **persoană care a suferit o vătămare a intereselor sale legitime**, noțiune întrebuințată de legiuitor în acest text de lege (art.336 alin.1).

Din această perspectivă, apreciem că această noțiune este incompatibilă cu vocația/statutul denunțatorului, adică de persoană care, în calitate de subiect pasiv și titular al valorii sociale împotriva căreia s-a îndreptat presupusul act de conduită al făptuitorului, a suferit prin fapta penală reclamată o **vătămare fizică, morală sau materială**, întrucât în cazul acesteia vorbim despre o altă modalitate de sesizare a organelor judiciare (plângere, iar nu denunț ori sesizare, conform art.290 sau art.291).

Pentru a stabili dacă denunțatorul poate fi o **persoană care a suferit o vătămare a intereselor sale legitime**, trebuie delimitată noțiunea de „**interese legitime**”, prin raportare la conduita celui care sesizează și care acționează, fie pentru că legea îl obligă la un asemenea demers (de exemplu: în cazul infracțiunilor a căror nedenunțare sau nesesizare a organelor judiciare constituie ea însăși o infracțiune), fie pentru că spiritul etic sau civic îl determină la o asemenea acțiune.

În aceste cazuri nu se poate vorbi despre un **interes legitim propriu, concret și actual** pe care l-ar avea cel care sesizează pentru a depăși **demersul inițial, de încunoștințare a organelor de urmărire penală** cu privire la presupusa săvârșire a unei

infracțiuni, indiferent de cauza care l-a determinat în primă instanță să acționeze (o obligație legală sau propria conștiință).

Dacă legea recunoaște **oricărei persoane** dreptul de a sesiza organele de urmărire penală, atunci când apreciază că s-a comis o infracțiune, **nu același lucru se poate afirma și în ceea ce privește posibilitatea de a contesta, ulterior actul prin care procurorul a apreciat, cu referire la aspectele sesizate, că nu este cazul să se înceapă urmărirea penală sau, după caz, să dispună trimiterea în judecată a persoanei (persoanelor) cercetate.**

Aceasta pentru că procedura instituită de dispozițiile amintite are **esențialmente un caracter privat**, dedus din cerința unei **vătămări suferite de persoana care se adresează autorității judiciare, în interesele sale legitime.**

Or, încunoștințând organele judiciare cu privire la săvârșirea unei presupuse infracțiuni, denunțatorul/persoanele cu funcții de conducere și alte persoane (conform art.290 sau art.291 din Codul de procedură penală) acționează în virtutea unui **interes public, ca reprezentant al societății**, ajutând astfel aceste organe să cerceteze fapte prevăzute de legea penală despre care ele nu au avut cunoștință pe altă cale (plângere sau sesizare din oficiu).

Acest interes public este limitat însă la sesizarea organelor de urmărire penală și **nu conferă celor menționați dreptul de a supune cauza cenzurii procurorului ierarhic superior atunci când nu s-a dispus începerea urmăririi penale sau trimiterea în judecată.**

În concluzie, sesizând organele de urmărire penală, denunțatorul nu este îndrituit, față de cele expuse anterior, la un demers în fața procurorului ierarhic superior, în procedura instituită de **art. 339 alin.4** din Codul de procedură penală și ca atare, plângerea formulată apare ca fiind introdusă de o persoană fără calitate procesuală, urmând să fie respinsă ca **inadmisibilă.**

Pe de altă parte, examinând ordonanța, din oficiu, se constată că nu există niciun indiciu de natură a conduce la identificarea vreunui viciu de natură substanțială ori procedurală, apt să conducă la infirmarea acesteia, întrucât procurorul de caz în raport de datele speței a dispus, în mod just, soluția de clasare, pe considerentul că fapta sesizată nu este prevăzută de legea penală, cu o motivare vădit fundamentată în fapt și în drept.

Astfel, elementele existente în cuprinsul sesizării au avut aptitudinea necesară formării convingerii clare/juste a procurorului de caz, neexistând niciun element/indiciu de natură a întrezări necesitatea unei completări a probațiunii ori a extinderii urmăririi penale față de alte persoane.

Față de cele de mai sus,

În temeiul *dispozițiilor art.339 alin.1 din Codul de procedură penală, art. 64 alin. 3 din Legea nr. 304/2004, comb. cu art.19 alin.3 lit.e din ROI adoptat prin Hotărârea nr.947/2019 a Secției pentru Procurori din cadrul CSM,*

DISPUN:

Respingerea plângerii formulată de petentul **BĂDULESCU AURELIAN, CNP** împotriva soluției de clasare din data de **14.04.2020** emisă în dosarul nr.**43/P/2020** al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - Secția de urmărire penală și criminalistică, ca **inadmisibilă**.

În temeiul **art. 275 alin. 2 și 5 C.p.p.**, în sarcina petentul/denuțător **BĂDULESCU AURELIAN** se stabilesc cheltuieli judiciare în suma de **30 lei**.

În baza art. 339 alin. 5 C.p.p. soluția se comunică cu petentul/denuțător **BĂDULESCU AURELIAN** la adresa de email

PROCUROR ȘEF SECȚIE,
Denisa Adriana Cristodor

